

ĐỐT MUỘN MỘT NÉN TÂM HƯƠNG

I.- Ngày Tàn Cuộc Chiến:

Khoảng 10:30 sáng Chủ nhật ngày 27 tháng 4 năm 1975. Trên hệ thống truyền tin của đơn vị (Bộ chỉ huy CSQG Quận 8 Sài Gòn), với danh hiệu Hồng Lĩnh, Trung Tâm Hành quân Cảnh lực thông báo: Lệnh của Thiếu Tá Chỉ huy trưởng sẽ có một phiên họp khẩn tại phòng họp Bộ chỉ huy vào lúc 11 giờ 30. Đúng giờ đó, chúng tôi toàn thể sĩ quan tham mưu bao gồm các Phụ tá, quý vị Chủ sự phòng, quý vị Trưởng cuộc tại 5 phường trực thuộc Quận 8 và còn có sự hiện diện của Đại Đội Trưởng CSDC (thuộc Biệt Đoàn 5 đang phục vụ về an ninh diện địa tại Q8). Hy vọng trí nhớ không nhầm thì đại đội của Đ/úy K3 Đỗ Kiến Huân. Ngoài ra cũng có lệnh mời Trung tá Quận trưởng Nguyễn Văn Lợi nhưng không tham dự được. Chỉ có Thiếu úy Đinh Công Sửu, Trưởng ban 3 Đặc khu 8 thay mặt. Chúng tôi, ai nấy không thấy có nụ cười, không như những lần họp về trước, ai cũng đang có một ưu tư trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng của đất nước. Trước tình hình chiến sự và đặc biệt là suy nghĩ việc bàn giao lần thứ 2 chức vụ Tổng Thống vào ngày mai 28/4, Sau một tuần lễ đảm nhiệm của đương kim Tổng Thống dân cử Trần Văn Hương nay bàn giao cho Đại Tướng Dương Văn Minh. Mỗi người một suy nghĩ, riêng tôi, không biết đất nước sẽ đi về đâu? Chúng tôi sẽ như thế nào? Thân phận sẽ bi đát và sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông trong mỗi phút đi qua. Chúng tôi biết, dù có hiệp định Paris đã ký kết nhưng không có gì bảo đảm cả. Và phải chăng đó chỉ là mớ giấy lộn để hợp thức hóa việc người ta bán đứng miền Nam?

Hơn 11 giờ 30, để đánh thức mọi người về với thực tại, một âm thanh đồng dục vang lên: Vào hàng ph...! Mọi người nghiêm chỉnh đứng dậy, riêng Đại úy Trương Trí Huệ chào tay và xin trân trọng mời Thiếu tá Chỉ huy trưởng an tọa.

Thiếu tá Chỉ huy trưởng cho biết: vừa tham dự phiên họp khẩn tại Bộ chỉ huy Thủ Đô với các vị tân chỉ huy. Thiếu tá thông báo: "tin tình báo kỹ thuật" (tin khai thác trên hệ thống truyền tin địch) cho biết: đêm nay 27/4/1975 cộng quân sẽ tấn công vào Sài Gòn qua 5 hướng, bằng lực lượng chính quy của cộng sản Bắc Việt, mà quận 8 là 1 trong 5 hướng chính yếu đó. Với kinh nghiệm qua 2 đợt tấn công của cộng sản Bắc Việt trong Tết Mậu Thân, thì địa bàn quận 8 đã có những cuộc giao tranh đẫm máu và thiệt hại đáng kể về nhân mạng lẫn tài sản. Và lực lượng cảnh sát Quận 8 vẫn giữ vững được lãnh thổ và đẩy lùi địch quân một cách kiên cường, dũng cảm. Nhưng lần này nghiêm trọng hơn, cần cảnh giác tối đa. Ngoài ra thiếu tá chỉ huy trưởng còn phân tích và chỉ rõ ra những chi tiết cần thiết khác. Nhưng lệnh chính thức là mỗi Cuộc, mỗi Phòng, Ban hãy tăng cường cảnh mật để sẵn sàng chống trả... Nói chung là phần ai nấy lo, nếu có gì khó khăn trình chỉ huy trưởng để xin giải quyết...

Phiên họp kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ, mọi người rời phòng họp bước đi lòng nặng trĩu... và có ngờ đâu "đây là phiên họp cuối cùng". Và mãi tới nay hơn 42 năm sau có nhiều người đã không hề gặp lại. Điều nổi bật nhất của buổi họp là sự hiện diện 100% của toàn thể sĩ quan trách nhiệm. Đây là một nét son then chốt nói lên

tinh thần kỷ luật, trách nhiệm của chiến sĩ CSQG nói chung và bộ chỉ huy CSQG/Q8 nói riêng...trước tình hình đất nước. Phần tôi, nắm giữ một phần lực lượng cơ hữu của đơn vị đã có sẵn và đã từng hoạt động hữu hiệu bấy lâu nay. Đặc biệt lực lượng này được hoàn thiện hơn sau biến cố Phước Long thất thủ giữa tháng 12/1974. Tôi với chức vụ Văn phòng trưởng Văn phòng thường trực Ủy Ban Phụng Hoàng quận. Tôi đã giẫm chân lên Phòng hành quân của (cố) Đại Úy Lê Văn Lờ, vì do yêu cầu của cố Thiếu Tá chỉ huy trưởng tiền nhiệm Trần Công Hoàng. Mặc dù thi hành lệnh của cấp trên, nhưng tôi cũng có trao đổi với Chủ sự phòng liên hệ, đương sự đồng ý và hoan nghênh. Tôi đã hình thành lực lượng đó, cả quân số và các phương tiện trang bị, xin sơ lược như sau: Đại đội cơ hữu được sử dụng toàn bộ Cảnh Sát sắc phục và được chia làm 3 Trung đội: Trung đội 1 và 2 là tuyển chọn toàn bộ nhân viên trẻ, khỏe, năng động, nhiệt tình và kỷ luật cao. Không phân biệt cấp bậc và phần hành công tác.

Lúc đó tôi là trung đội trưởng trung đội 1 gồm 3 tiểu đội, với quân số 65 nhân viên. Trung đội 2 do Đại Úy Tô Văn Đế, chủ sự phòng kỹ thuật quân số cũng từ 64 – 66 nhân viên (từ sau phiên họp 27/4 đến nay không gặp lại Đại úy Đế và không biết bây giờ đang ở đâu). Còn trung đội 3 gồm những nhân viên già yếu hay cảm mạo thương hàn, khò khè thoa dầu gió và một số công vụ đặc biệt.v.v.. với quân số gần 80 người. Trung đội 3 này đặt dưới quyền chỉ huy của Đại úy Trần Văn Du và cũng chia làm 3 tiểu đội. Tùy theo tình hình công việc để ban đêm từ 9 giờ tối đến 3g sáng chia nhau đi tuần quanh đơn vị. Bởi vì BCH Quận 8 diện tích rộng, mặt sau và bên phải là hồ sen, phía trái là trường trung học Quận 8 (thuộc loại cao ốc), chung quanh có 5 vọng gác, đi tới đâu là gõ keng tới đó và các vọng gác khác phải gõ theo. Đồng thời cũng tuần hành chung quanh đơn vị, và luôn canh trong giữ ngoài cẩn mật.

Đêm 27/4 là phiên trung đội của tôi đi ra ngoài như thông thường, để trấn giữ các yếu điểm của địa bàn Quận, chúng tôi chỉ sử dụng 2 tiểu đội (khoảng 42-45 người). Nhưng đêm nay chúng tôi đã sử dụng toàn bộ. Điểm chính yếu là chốt tại cầu Nhị Thiên Đường phối hợp cùng CSDC ngăn chặn bước tiến của cộng quân từ phía Nam, bán tiểu đội hợp tác với lực lượng của CSQG Ký Thu Ôn gác chặn tại Xa Cảng (đường đi Cần Giuộc) và bán tiểu đội tại tổ báo động cuối đường Âu Dương Lân. Một bán tiểu đội khác phân phối chiếm giữ các phòng ốc của trường học sát nách trái của bộ chỉ huy. Cá nhân tôi đi với lực lượng chốt giữ cầu Nhị Thiên Đường (mặt trên cầu) còn mặt dưới có CSDC.

Mọi người ai cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Đêm hôm đó (27/4/1975) địch chưa tới kịp để được đón tiếp bằng vũ khí và “tinh thần chiến đấu của CSQG” một mất một còn của chúng tôi.

Ngày thứ hai 28/4/1975 thời gian nặng nề trôi, từ quan tới lính, mắt ai cũng sâu trũng, mặt mày hốc hác.

Ngày làm việc, đêm thức trong tư thế sẵn sàng tử chiến.....khoảng 6 giờ chiều, cũng là giờ bàn giao nguyên thủ Quốc Gia. Một cơn mưa dông nặng hạt lại thêm sấm chớp tứ bề bủa giăng, sét đánh vang cả góc trời vùng Thủ Đô phía Bắc, nhìn từ trên pháo đài phòng thủ Quận 8. Trời mới dứt cơn mưa, nghe tiếng bom nổ liên tiếp,

nhìn lên bầu Trời phía Đông Bắc, chúng tôi thấy 2 phi tuần chiến đấu cơ đang truy đuổi 2 oanh tạc cơ vừa dội bom ở khu phi trường Tân Sơn Nhất và Bộ Tổng Tham Mưu (sau này được biết oanh tạc cơ xuất phát từ Đà Nẵng do tên phản tặc Nguyễn Thành Trung hướng dẫn vào tấn công Sài Gòn)... Khoảng 10 giờ đêm, từ trên sân thượng Bộ chỉ huy CSQG/ Q8, chúng tôi quan sát qua cánh đồng ruộng thuộc địa phận Quận Bình Chánh Gia-Định, chúng tôi thấy những cây đuốc đi từ hướng Đông về hướng Tây. Cứ 5-6 cây đuốc đi lên thì 1-2 cây đi xuống. Trên một khoảng dài và mỗi toán cách nhau chừng 5-7 chục mét. Tôi đánh giá đây là một cuộc chuyển quân có nghi binh. Chúng tôi trình sĩ quan trực (Thiếu tá Võ Đăng Ngọc) và trình về Thủ Đô qua Trung tâm HQCL thì được trả lời: có thể đồng bào đi soi nhái vì hồi chiều mưa lớn không được bắn. Tôi liều mạng, kêu các xạ thủ đại liên bắn chỉ thiên. 2/5 con gà cồ vừa khạc đạn, lập tức tất cả các cây đuốc giữa cánh đồng đều tắt ngúm. Tức khắc tôi xuống Trung tâm HQCL dặn các nhân viên âm thoại đang làm việc, cứ bảo chưa ghi nhận gì, đừng trả lời, nếu Thủ Đô có hỏi nơi nào nổ súng? Giá như không có ngày đứt phim, có lẽ tôi đã là con dê tế thần vì không chấp hành lệnh. Đách sợ! Tôi từng tuyên bố: là dân Vùng I, đã phục vụ Vùng II, bất cứ lúc nào muốn đẩy đi vùng nào cũng được miễn đừng đưa đi vùng V là OK.

2:30AM khuya 29/4 bỗng nghe 5-6 tiếng nổ lớn, và báo cáo từ Trung tâm Hành quân Cảnh - Lực: Cuộc Ký Thu Ôn đang bị VC bắn B40 vào. Tiếp đó chúng tôi nghe có tiếng súng nổ lớn và nhận ra ngay là tiếng súng của đại liên. Cùng thời gian là tiếng pháo kích ở vùng phi trường TSN và vùng Bộ Tổng Tham Mưu và rải rác vài nơi trong Đô Thành.

Trên sân thượng bộ chỉ huy có Thiếu Tá Nguyễn Viết Thực, chỉ huy trưởng, Thiếu Tá Võ Đăng Ngọc, Thiếu Tá Nguyễn Thanh Thủy cùng một số sĩ quan khác. Tôi đang đứng ở tổ đại liên chủ lực và đang theo dõi trên hệ thống truyền tin. Tiếng Đại úy (K3) Nguyễn Hoàng Thanh đang điều động lực lượng Cuộc và đồng thời báo cáo sự việc. Cộng quân đang bắn B40 vào Cuộc, chưa có thiệt hại nhân mạng và chiến sĩ CSQG Cuộc đang anh dũng chống trả bằng Đại liên và súng cá nhân. Nguyễn Hoàng Thanh xin Chỉ Huy Trưởng yểm trợ gấp, yểm trợ, yểm trợ.....gấp...gấp.....Một lát sau, tôi nghe chỉ huy trưởng ra lệnh: *"Anh Ngọc!(Thiếu tá Võ Đăng Ngọc đang là sĩ quan trực) anh đi xuống Ký Thu Ôn yểm trợ cho thằng Thanh, nó đang kêu cứu quá"*. Vì đứng gần, tôi nghe nên liền xuống lầu và bấm chuông báo động tập họp. Chỉ trong vòng 2 phút đơn vị có mặt đông đủ, chỉ trừ trung đội 2 của Đại úy Để công tác bên ngoài.

Sau khi hàng ngũ chỉnh tề, tôi cho trung đội 3 giải tán để trở về lại nhiệm vụ. Đứng trước trung đội hiện diện 100% và vũ khí đạn dược đầy đủ của mỗi cá nhân. Tôi thông báo các anh: *"Việt Cộng đang tấn công cuộc Ký Thu Ôn bằng B40. Thừa lệnh Thiếu Tá chỉ huy trưởng, bây giờ chúng ta sẽ đi xuống đó để tiếp viện, quân số của địch chưa rõ. Địch chỉ sử dụng B40 bắn vào. Chúng nghĩ Cuộc sẽ bỏ chạy. Tôi đoán quân số của chúng cũng ít thôi. Bây giờ, trong tất cả các anh ở đây, có ai vì hoàn cảnh gia đình: vợ, con, cha mẹ ốm đau đặc biệt cần thiết, hoặc những lý do khác bất khả kháng, hoặc các anh đang bệnh .v.v cứ mạnh dạn bước ra khỏi hàng quân, Tôi nhắc lại một lần nữa và*

một không gian im lặng tuyệt đối, không có ai bước ra và cũng không một tiếng xầm xì nào cả. Tôi yêu cầu các anh thi hành lệnh tuyệt đối”.

Cùng đi với chúng ta có: Thiếu tá Nguyễn Thanh Thủy và chúng ta được đặt dưới quyền chỉ huy của Thiếu tá Võ Đăng Ngọc:

- Tất cả đưa súng lên trời và lên đạn, khóa an toàn và súng cầm tay trong tư thế tác chiến.

- Vì tình hình, tôi cử tiểu đội 2 do Thiếu úy Võ Văn Bửu đi trước, mỗi người cách nhau tối thiểu 2m, các anh di chuyển cẩn thận quan sát, đi tới cầu đúc Hiệp Ân anh Bửu phải dừng lại bố trí và gọi máy về báo cho tôi. Thiếu úy Võ Văn Bửu (Trưởng ban Nhân huấn là 1 cựu quân nhân) đồng dạc trả lời “Nhận rõ” và chúng tôi xuất phát. Tôi nhìn phía trước thì thấy 2 vị Thiếu tá Ngọc và Thủy đã đi hàng đầu.

Trong việc điều động này, tất cả các vị chỉ quan sát không hề có ý kiến gì, không nói một lời nào, có lẽ quý vị tin tưởng ở tôi. Tôi đi theo tiểu đội sau cùng tạo thành một hàng dọc dài theo đường Phạm Thế Hiển. Khi vừa qua khỏi nhà Trung tá Đỗ Kiến Nâu một đoạn, tôi nghe Thiếu úy Bửu báo trên máy “đã đến nơi quy định”. Tôi bảo “dừng lại chờ tôi”. Tôi đi lên cầu Hiệp Ân, thấy 2 vị Thiếu tá đang đứng chờ. Tôi quan sát tổng thể, mặc dù trời đang còn tối, dưới ánh trăng mờ mờ của những đêm cuối trung tuần tháng 3 âm lịch. Tôi chỉ Thiếu úy Bửu và 2 vị Thiếu tá những chiếc ghe lớn, tàu thuyền đang neo đậu vì đó là Chành sửa chữa. Tôi sợ quân địch phục kích, ở đó sẽ bố trí súng cộng đồng tiêu diệt chúng tôi khi đoàn quân đi qua cầu. Tôi bảo Thiếu úy Bửu cử 3 chiến sĩ qua cầu từng người một cách nhau 5m, người trước vẫy tay người sau để người sau tiến tới, sau khi đã quan sát kỹ trong các hẻm và tất cả tiếp tục lần lượt cả tiểu đội vượt qua cầu. Một khoảng thời gian ngắn bình yên, hai vị Thiếu tá cũng qua cầu (không có gió bay). Tôi dặn Thiếu úy Bửu không đi đường chính, đi vào đường tắt đến trước quán Hương Huyền, dừng quân tại đó và chờ tôi. Tôi gọi máy 2 tiểu đội còn lại lần lượt tiến lên. Và tất cả chúng tôi đang có mặt tại điểm hẹn, nhìn đồng hồ Tôi thấy 4:40 AM. Có một điều đến nay, tôi không hiểu, hai vị đàn anh vẫn đứng tại địa điểm chờ tôi. Khi tôi lên tới quán Hương Huyền thì hai vị này cùng hai tay cận vệ đi tắt băng qua đường vào cuộc Ký Thu Ôn. Còn tôi dẫn nhân viên đi bọc ngã sau lưng quán Hương Huyền, băng qua phía ruộng khô để đi ra xa cảng, là nơi cũng có một số công sự chiến đấu. Tôi cho lính nằm hàng ngang dọc đường nhựa và tìm chỗ an toàn. Đối diện bên kia đường là khu nghĩa địa rộng. Trời mờ mờ nhìn mặt nhau chưa rõ, nhưng ở phía trái cách khoảng 50m, tôi thấy có một con dê. Tôi liền điều Thiếu úy Bửu đem tiểu đội tới nằm hàng ngang và chốt tại đó, để đề phòng địch đánh bọc sườn. Sau khi đã ổn định vị trí xong, trên pháo đài, đại liên vẫn nổ. Trời vẫn chưa sáng, tôi đi kiểm soát tư thế của từng người và bảo 4 anh mang M79 chuẩn bị. Lúc đó để ngăn chặn bước tiến của địch, 4 cây M79 vừa phóng 4 viên thử súng đầu tiên rớt vào nghĩa địa. 4 tiếng nổ nghe cũng chát chúa và chắc e cũng có người chết 2 lần vì đang trong nghĩa địa. Trong ánh sáng chập chờn của bình minh, sau tiếng nổ thì có một vật tung lên, anh thì bảo nón cối VC, anh thì bảo thùng carton, anh thì bảo chiếc giày rách. v.v... Tôi có thấy nhưng không xác định được vật gì. Trời bắt đầu sáng, chúng tôi vẫn án binh bất động, không có lệnh lạc gì, hệ thống truyền tin êm re. Tôi nhìn lên bầu trời, bây giờ trời bắt đầu sáng, thấy

ở hướng tây có 2 phi tuần đang nhào lộn, tôi không xác định được vùng nào.

Tôi đang quan sát chung quanh, nhìn lên trời về phía Tây Bắc, bỗng thấy một vệt lửa đang lặc lự bay từ dưới đất lên và máy bay vừa tới thì vệt lửa hít nhanh vào. Trong tích tắc, máy bay rơi xuống và một đụn khói hình nấm bốc lên cuồn cuộn, Tôi không thấy phi công nhảy dù. Thôi thế là xong một người con của Tổ Quốc VN, một trong nhiều thanh niên trai trẻ đã dâng hiến đời mình để bảo vệ Tổ Quốc thân yêu trong giờ phút cuối cùng của cuộc chiến.

Không gian vẫn im lặng, tiếng súng đại liên thỉnh thoảng nhả đạn, bỗng nhiên trên hệ thống truyền tin "Xin trình Hồng Lĩnh 1," (tức Chỉ huy trưởng): "đến giờ này chúng tôi không thấy động tĩnh gì trong nghĩa địa cả". Tức thì lệnh từ Hồng Lĩnh 1: "cho tràn vào kiểm soát và nhổ chốt". Vừa nghe lệnh từ cấp chỉ huy trên máy, toàn thể 2 tiểu đội chạy hàng ngang, băng qua đường nhựa xung phong vào, không một ai nằm lại. Tôi hoảng hốt chạy theo hô "Dừng lại! Dừng lại!", nhưng bất lực.

Tôi lấy cái HT1 và gọi lại Hồng Lĩnh 1. "Đây! Hồng Lĩnh 23 trình thẩm quyền: "Tôi vừa thấy địch đang di chuyển để rút lui ở phía trong nghĩa địa"". Nhưng hoàn toàn không được đáp lại bằng một lệnh lạc nào khác cả. Nên tôi cũng chạy vào sâu bên trong theo anh em. Chúng tôi băng qua các ngôi mộ, tất cả nhân viên đều nằm. Tôi đứng quan sát từng người, nhìn phía trước thì thấy 1 cán binh đang bò qua giữa hai ngôi mộ lớn. Tôi đưa cây carbin M2 lên làm một tràng, tên này có trở thành liệt sĩ thì chắc không hẳn do những viên đạn bắn ra từ nòng súng của tôi (vì tôi phản ứng hơi chậm).

Khi chúng tôi tràn vào thì đại liên trên pháo đài của Cuộc ngưng bắn. Vì thế địch ngóc đầu dậy quan sát và thấy tôi đang la hét điều động, tức thì một quả lựu đạn chày tung tới ...Ầm...Ầm...Tôi nhảy xuống hố, còn nhìn thấy mấy mảnh ván hòm của quan tài ngôi mộ mới cải táng. Một thoáng suy nghĩ, nếu địch tung quả lựu đạn khác rơi xuống hố, tôi banh thân là cái chắc. Tôi nhảy lên và mãi quan sát phía trước, đột nhiên có người giựt giựt ống quần, Tôi nhìn xuống thì Trung sĩ Lê Văn Vinh (Phòng kỹ thuật) kêu nhỏ: "Đại úy! Đại úy! Em bị thương, em bị thương rồi." Tôi hỏi: "Chỗ nào?" Vinh đưa tay chỉ sau lưng, tôi cúi xuống, đưa tay ấn, ấn và thấy máu chảy ướt quần tạo thành vòng tròn bằng miệng chén. Tôi hỏi còn chỗ nào nữa không? Vinh bảo không thấy đau đâu nữa cả. Tôi bảo nằm đó đi, nhẹ không sao đâu.

Tôi quay lại quan sát phía trước và chung quanh, tức khắc những cây súng từ phía của chúng tôi nhả đạn. Hai người bò tới: Nguyễn Văn Xuân (nhân viên Trung tâm tạm giam), người thứ 2 là Nguyễn Văn Sáu (nhân viên thuộc Ban nhân huấn), cả hai đều là quân nhân biệt phái. Xuân nói: "Đại úy, để hai đứa em dìu Vinh ra." Tôi bảo: "Một người dìu thôi." Miệng nói nhưng tôi vẫn đứng và mắt quan sát phía trước. Vài phút sau quay lại nhìn thì thấy cả hai thằng đã cùng dìu Vinh rời nghĩa địa chừng 10m.

Nhìn trái, nhìn phải la hét, những tràng đạn bắn tới phía trước, vài ba quả M79 thay nhau nổ, một nón cối tung lên, bây giờ thì thấy rất rõ và rất gần, địch đang trườn ngửa ra và lùi rời vị trí chiến đấu. Một trái lựu đạn thứ 2 đã tung tới. Tôi ngã xuống, tai ù điếc luôn, máu mồm hộc ra, súng trên tay không còn, gục ngay tại chỗ.

Nhưng bản năng sinh tồn vực tôi dậy và chạy ra ngoài được bao nhiêu mét không biết. Tôi ngã xuống, lại đứng dậy chạy nữa. Mắt hoàn toàn không thấy. Miệng thì gọi tên mấy đứa con: Ba chết rồi các con ơi! Tôi ngã xuống lần nữa không biết bao lâu thì đồng đội chạy ra vực tôi lên xe tải thương đưa về Bộ Chỉ Huy.

Tôi có nghe tiếng nói của Đại úy Lê Công Danh (Trưởng ban 2 đặc khu 8) hướng dẫn mấy nhân viên tải thương để giúp tôi. Tôi nghe giọng nói của Trung úy Nguyễn Cao Hoách (quân nhân biệt phái, phục vụ tại Trung tâm HQCL) dù nhắm mắt mệt lả nhưng tôi vẫn cự nự: “Sao anh đi theo tôi?” Hẳn bào chữa: “Ông nằm yên đi, tôi phải lo cho ông chứ.” Từ Bộ Chỉ Huy và chuyển tiếp tới Bệnh Viện Cảnh Sát. Bác sĩ Chung Châu Hồ săn sóc và chuyển tiếp tới Bệnh Viện Bình Dân.

Tôi bị mấy mảnh lựu đạn xuyên qua cổ từ trái sang phải, có mảnh còn nằm ở trong cổ cho đến nay (2017). Chân phải bị đứt động mạch và nhiều mảnh lựu đạn ghim vào chân. Tại Bệnh Viện Bình Dân đường Phan Thanh Giản, Quận 3 Sài Gòn, Bác sĩ Nguyễn Văn Bích đã cứu sống tôi và chiều 30/4 tôi mới tỉnh lại và tiếng nói nghe được đầu tiên sau khi hồi sinh là “đầu hàng vô điều kiện” của Dương Văn Minh. Khi nằm tại phòng cấp cứu tôi đau quá. Bác sĩ Bích vỗ về tôi: “Anh cố gắng chịu đau, xong ca mổ này tôi đưa anh vào ngay. Bây giờ nếu mở ra máu chảy để anh bớt đau thì anh sẽ chết.” Nói vậy nhưng bác sĩ có mở dây buộc ở chân ra, Tôi thấy dễ chịu, sau đó buộc lại. Tôi hoàn toàn không thấy mặt bất cứ ai.

Chiều 9/5/1975, bác sĩ Bích đến khám và bắt mạch ở dưới mắt cá chân. Bác sĩ bảo: “Chắc chắn anh sẽ không chết và chân anh khỏi phải cưa. Bây giờ tôi cho anh về với một số thuốc cần thiết, trong vòng 30 ngày anh trở lại gặp tôi. Và bất cứ lúc nào cần anh cứ tới Bệnh Viện. Anh về đi! Anh nằm ở đây bất lợi cho anh.” Bác sĩ Bích đã cho tôi nhiều thuốc và lời nói an ủi chia sẻ đúng chức năng của lương y như từ mẫu. Trong tiếng nói đó cũng mang ý nghĩa của những kẻ thua trận cùng chiến tuyến. Tôi vô cùng ngưỡng mộ và tri ân! Rất tiếc 42 năm qua tôi không gặp lại, dù có cố gắng tìm kiếm.

Đó là tinh thần phục vụ của Dân, Quân, Cán chính VNCH thể hiện ở bất cứ nơi đâu. Tôi đã chứng kiến, và hưởng được những ân huệ cao cả đó, không phải chỉ riêng ở Bệnh Viện Bình Dân mà ngay cả tại viện Bài Lao Quận 5, khi em tôi lên đó để nhận 8 bịch máu O ở vào giờ phút dầu sôi lửa bỏng trưa 29/4/75 mà nhân viên vẫn phục vụ tận tình và sốt sắng thỏa mãn. Không những trong giờ phút nguy ngập 29 và 30/4, với những ân huệ tôi đã nhận được mà mãi đến hôm 21/5/1975, tôi được người nhà đưa đi trình diện ở bên Tòa Hành Chánh Quận 8 (cũ), tôi đã nhận được một tình cảm nồng hậu của những nhân viên CSQG/Q8 và một số đồng bào phường Xóm Củi đã đối xử với tôi thật vô cùng quý hóa. Tấm thịnh tình này còn được thể hiện ở tổ 1 lán 24 trại tập trung Suối Máu Biên Hòa. Các anh em trong tổ đã nhường cơm xẻ áo và một số nhu yếu phẩm cho tôi để bồi dưỡng thêm. Bởi vì đến lúc này tôi vẫn còn quá yếu chỉ 42 kg.

Tôi đã rời cuộc chơi khoảng lúc 7:30 sáng 29/4. Sau đó theo tôi biết, bằng lời kể lại của những nhân viên tham chiến đến chiều như Nguyễn Văn Vạn, Lê Tương Đối.v.v..

thì Đại đội 4 Biệt Đoàn 222/ CSDC tới tiếp viện, kết hợp với Cảnh Sát Q 8 do Thiếu tá Võ Đăng Ngọc chỉ huy. Tiêu diệt toàn bộ 23 tên bộ đội chính quy trẻ măng: 16 chết, 7 bị bắt (trong đó có 6 bị thương và 1 không bị gì).

Riêng cá nhân tôi thì trên hệ thống truyền tin đã báo: tử trận tại chỗ !!! Cuộc tử chiến vào đêm 29 rạng 30 cũng tại cuộc Ký Thu Ôn và Đại úy Lê Văn Lờ tử trận trên pháo đài cùng nhiều chiến sĩ CSDC cùng một số chiến sĩ Q8.

Mãi đến chiều 4/11/1977, tôi được chuyển trại từ Tuyên Quang đến Nam Hà A, Trung tá Trần Tự Lập thấy tôi và mấy ngày sau ông bảo: “Thấy anh mà tôi tưởng là ma”....

II. – Thay Lời Kết:

Trong thời gian tù đầy, gặp những anh khóa 2 BTV, tôi đã hỏi để kiếm tìm gia đình Lê Văn Lờ nhưng không ai biết. Tôi qua Mỹ 1990 (H02) Tôi cũng có tìm kiếm nhưng không có kết quả. Đến mùa xuân 2005, tôi đọc đặc san Phụng Hoàng Xuân Ất Dậu, khi đọc kỹ trong phần tương trợ CSQG Bắc Cali do anh Thái Văn Hòa thực hiện và điều hành, thì thấy có tên Đại úy Nguyễn Văn Lờ hy sinh ở đơn vị Quảng Ngãi. Tôi hoài nghi và gọi về anh Hòa thì anh bảo tôi gọi anh Nguyễn Văn Cư là người phụ trách. Và anh Cư đã coi lại hồ sơ và xin lỗi vì sai sót do ấn công. Anh Cư đã xác nhận đúng là Đại úy Lê Văn Lờ, và cho tôi địa chỉ gia đình Lờ ở Trà Vinh. Tôi đã liên lạc và được xác nhận đúng, bởi vì tôi chỉ đến nhà Lê Văn Lờ có một lần, khi bà ấy mới về nhà từ bảo sanh viện sau 3 ngày sanh đứa con gái thứ 5, chưa đúng 1 tuần thì Lờ tử trận (để lại 1 vợ 5 con, cháu thứ 5 khoảng 10 ngày tuổi).

Tôi ứng tiền ra trước gửi về gia đình Lờ tức khắc và sau đó gọi xin những người bạn, những chiến hữu cùng đơn vị, và những người thuộc Quân Cán Chính VNCH, giúp đỡ gia đình người bạn xấu số. Tổng cộng số tiền tôi xin được khoảng \$5000.

Tôi may mắn được đóng góp một chút xương máu, trong cuộc chiến chính nghĩa mà hàng vạn, vạn người Việt Nam đã anh dũng hy sinh và đóng góp. “Thành bại bất luận anh hùng”. Bao nhiêu nghịch cảnh cuộc đời, Chúng tôi không hề than van, khóc lóc hay cầu xin. Luôn nghĩ mình may mắn hơn, được học những bài học vô cùng quý giá.

Hà Xuân Thiết

Nguồn: <https://vietluan.com.au/12495/dot-muon-mot-nen-tam-huong>

www.vietnamvanhien.org

 VIỆT NAM VĂN HIẾN
An Lạc & Tự Chủ www.vietnamvanhien.info
TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7400 TÁC PHẨM